

ESTHER VERHOEF ALTER EGO

LITERAIRE THRILLER

'Haar beste tot nu toe.'

MARGRIET

NS
PUBLIEKS
PRIJS

BOEK VAN HET JAAR 2023

Veel leesplezier
met dit fragment uit

Alter ego

van

Esther Verhoef

Dit boek is genomineerd voor de
NS Publieksprijs 2023

© 2023 Esther Verhoef
Uitgeverij Prometheus, Amsterdam

‘Als we iemand haten,
haten we iets in hem wat deel is van onszelf.
Wat geen deel is van onszelf
verontrust ons niet.’

Hermann Hesse, *Demian*

April 1999

03.15 uur

Zijn voetstappen klossen op de trap,
onvast, struikelend. Ik hoor het kraken
van de houten leuning. ‘Kutwijf! Waar
ben je?’

Ik duik dieper weg onder mijn dekbed
en stop mijn duim in mijn mond. Zuig zo
hard als ik kan.

‘Lig je weer in je nest?’

Mama zegt dat hij er niets aan kan doen. Hij heeft gewoon te veel aan zijn hoofd. Te veel druk op het werk, al die mensen die iets van hem willen. We moeten simpelweg onze mond houden. Knikken, instemmen, ook al roept hij gemene, oneerlijke dingen. Naar de grond kijken, hoofd gebogen, hem laten uitrazen.

Anders maken we het alleen maar erger.

‘Ik vráág je iets!’

Met mijn vrije hand grijp ik mijn slaapshirt vast en druk het tegen mijn neus. Het shirt is te groot. Het ruikt naar Be Delicious – Michelles lievelingsgeur.

‘Hou het maar,’ zei Michelle toen ze

het me toestopte.

Ik keek haar met grote ogen aan. ‘Je Nike? Écht?’

Ze stooft mijn kamer uit en riep: ‘Tot zondag!’

Door het raam zag ik haar naar de garage rennen. Ze keek niet meer omhoog. Ze zwaaide niet eens toen ze de oprit af fietste.

En ik dacht: *Je laat me in de steek.*

Er valt iets om in de slaapkamer.

‘Kijk nou eens naar jezelf, waardeloos wijf!’

Ik zuig harder op mijn duim, nog harder. Bijt op het vel. Schaaf met de snijtanden van mijn onderkaak over mijn huid en voel de weerstand van het bot eronder.

‘Ik werk me de vinkentering om de hele kolerebende draaiende te houden, en wat doe jij? Nou, nou?’

Ik hoor mama fluisteren. Ze doet haar best om hem rustig te krijgen.

De vorige keer sleurde hij haar midden in de nacht naar de keuken om de vaatwasser opnieuw in te ruimen. Een andere keer moest ik in de stromende regen mijn fiets in de garage zetten. ‘Denk je dat de centen me op de rug groeien?’ schreeuwde hij, terwijl hij me voor zich uit duwde. ‘Ondankbaar kutkind!’

Mama’s kalmte werkt niet.

Papa blijft schreeuwen, hij is woedend.

Heb ik iets laten slingeren, gaat het daarom? Mama was vanavond druk met

nakijken, ze heeft het ook niet altijd in de gaten.

Ik glijp uit bed en haast me de trap af, de keuken in. Mama's tas met nakijkwerk staat op de stoel en die is netjes aangeschoven. Het aanrecht is leeg. Schoon en geordend, precies zoals papa het wil.

...Misschien is er wel geen reden, heeft hij geen aanleiding meer nodig.

Boven klapt een deur tegen de muur. Ik ren de hal in en kijk omhoog, net op tijd om papa langs het trappengat naar mijn kamer te zien benen.

'Lynn?' Zijn stem is rauw, alsof hij gehuild heeft. Maar dat heeft hij zeker te weten niet – papa kijkt neer op mensen die huilen.

'Hier!' piep ik. 'Ik ben hier.'

Hij hoort het niet; hij staat al in mijn kamer.

Mama rent achter hem aan. Ze draagt een Mickey Mouse-shirt over haar magere lichaam, blote benen eronder. 'Ger, laat dat kind met rust.'

En dan hoor ik het. Een harde pets, als een zweepslag.

Stilte.

Nog een pets.

'Nee,' hoor ik mama zeggen, zwakjes, en dan verschijnt ze opnieuw bij het trap-pengat, haar handen voor haar gezicht. Ze haast zich naar de slaapkamer.

'Kutwrijf! Kutkinderen! Kutleven!'

Ik kan me net op tijd verstoppen in de nis bij de wc als papa de trap af stormt, vlak langs me heen naar buiten. De

voordeur valt met een dreun achter hem dicht. Ik hoor de auto starten. Hij rijdt met gierende banden weg.

In de beschutting van de nis blijf ik staan. Ik staar naar de ingelijste foto's en krantenartikelen die mama hier heeft opgehangen. Ze is er zo trots op; trots op papa, op ons gezin, op wat we hebben bereikt.

Ik steek mijn duim in mijn mond, zaag met mijn snijtanden over het vel, rats, rats. Ik zuig en proef bloed. Als ik nog harder bijt, knapt het bot dan?

Kun je je eigen bot breken?

07.18 uur

Een roze gloed schijnt door het glas van de voordeur. Het is nog steeds stil in huis. Mama is boven gebleven, papa is niet teruggekomen. In het zwakke ochtendlicht buig en strek ik mijn vingers. Er staan donkere, regelmatige streepjes op mijn duim. Het doet alleen pijn als ik erop duw.

Ik loop de trap op. De deur van de slaapkamer van papa en mama staat open. Beige vloerbedekking, het grote bed met een blauw met wit geruite sprei. Mama is hier niet. Ik loop vlug naar mijn eigen kamer – niemand – en ren dan de trap op, door het washok naar Michelles zolder. ‘Mam?’

Ik ga terug naar de eerste verdieping.
Controleer de badkamer.

‘Mama...?’

Ze moet hier ergens zijn.

In de logeerkamer staat een bed tegen de muur met een brede spiegel erboven. Links van de deur is een eikenhouten kast waar mama onze winterjassen en laarzen in bewaart.

Het raam staat op een kier en de wind brengt de geur van coniferen en vochtig asfalt met zich mee. Ik duw het verder open, kijk naar beneden. In de dakgoot duikt een merel in elkaar en fladdert weg. Vanuit de verte klinkt het geraas van de A1.

Ik doe het raam dicht. Nu hoor ik een geluid. Een licht gekraak. Ik tuur om me

heen, kijk onder het bed, en beseft dan dat het geluid uit de kast komt. Het deurtje zwaait vanzelf open als ik mijn hand op de houten knop leg; het zat niet goed dicht.

Ik stap achteruit.

Mama zit op de bodem van de kast. Ze heeft haar armen om haar knieën geslagen en haar gezicht is verborgen achter haar rommelige krullen. Ik ken niemand met mama's haarkleur: oranje met blonde en grijze strengen. Ze heeft er een hekel aan dat het kroest en alle kanten op springt en houdt de boel vaak in bedwang met een sjaaltje. Dan ziet ze er helemaal uit als een kunstenares, of een actrice.

'Mam...?'

Ze maakt een geluid dat tussen zwaar ademen en fluisteren in zit.

Ik kom naar voren en leg mijn hand op haar arm. 'Het is al ochtend, hij is weg, mama.' De tranen prikken in mijn ogen, maar ik moet sterk zijn.

'Heb je pijn?' vraag ik.

Ze schudt haar hoofd.

'Je moet eruit.' Ik trek haar zachtjes aan haar arm, haar spieren zijn strakgespannen.

'Laat me maar,' fluistert ze.

Ik kijk zoekend om me heen, alsof de oplossing hier ergens staat of ligt, en dan blijft mijn blik haken aan mijn reflectie in de spiegel boven het bed: een kind met grote, angstige ogen, bleekjes, haar mond hangt een beetje open. Achter haar zit

mama, nauwelijks zichtbaar, weggedoken tussen de jassen. Ik wil vragen of papa haar pijn heeft gedaan, maar soms is het beter om geen vragen te stellen. Zolang je er niet over praat is het minder erg, want dan kun je tenminste nog doen alsof het niet is gebeurd.

Ik kleed me aan en ga naar beneden, smeer een boterham en strooi er extra hagelslag op. Mijn duim ziet er niet uit. Ik plak er een pleister omheen en ga met mijn bord in de woonkamer voor de tv zitten. Het is zaterdag. Mama en ik zouden vandaag naar de stad gaan om een nieuwe bikini te kopen. Die heb ik echt nodig, het is bij mij gaan groeien daarboven.

Maar wie weet gaat het nog wel door.
Ze komt vast zo naar beneden.

10.00 uur

Mama is nog steeds boven. Het voelt alsof
ik alleen thuis ben.

11.35 uur

Papa's buien zijn geheim. Als ik er met
iemand van buiten over praat, maak ik
alles stuk. Dan komt de politie met de
kinderbescherming en zal iedereen ons
met andere ogen gaan bekijken. Papa
krijgt dan enorme problemen in het

restaurant, en mama's leerlingen zullen over haar gaan roddelen en hun respect voor haar verliezen.

Michelle is de enige met wie ik het erover kan hebben, maar zij neemt haar telefoon niet op.

12.01 uur

'Hoi, met Lynn, ik zoek Michelle.'

'Michelle? Die ligt vast nog ergens te pitten. We hadden een feestje. Ze is in elk geval niet hier.'

13.44 uur

Ik duw de deur van de logeerkamer open.

‘Mama?’

Geen reactie.

‘Het is al middag, mama. Bijna twee uur.’ Ik probeer vrolijk te klinken, losjes, en trek de kast open.

Mama zit er nog steeds, ze heeft haar gezicht van me afgewend. Ik hoor haar ademhalen.

Ik zak op mijn hurken en leg mijn hand op haar arm. Haar krullen kleven aan haar slapen. Voorzichtig veeg ik ze een beetje opzij.

‘Mam, je zweet helemaal.’

Plotseling opent ze haar ogen. Ik deins terug van haar blik. Geen twinkeling,

geen warmte, mama's ogen lijken op die van een pop, doods en leeg. Ik trek mijn hand terug. De krullen zakken weer voor haar gezicht.

In een opwelling grijp ik haar pols beet. 'Kom eruit, mam! Laat me niet alleen!'

Mama verzet zich eerst. Ze houdt zich stijf en zwaar, maar rolt dan half uit de kast. Aan één kant van haar gezicht heeft ze een donkere plek. En er zit bloed bij haar oog. Ze bedekt haar gezicht met haar handen. 'Lynn, ga weg.'

'Nee.'

'Laat me alsjeblieft alleen,' fluistert ze hees. Ze kruipt terug de kast in, haakt haar magere vingers achter de deuren en trekt ze voor mijn neus dicht.

Is je interesse voor dit boek gewekt? Ga dan naar de boekhandel of bibliotheek en lees het hele verhaal.

De andere genomineerden zijn:

Anya Niewierra

De Camino

Herman Koch

Het Koninklijk Huis

Suzanne Vermeer

Koraalrif

Arthur Japin

Wat stilte wil

Israel van Dorsten

Wij waren, ik ben

Wie is jouw favoriet? Win een jaar lang gratis boeken én gratis reizen met de trein – Stem nu op **nspublieksprijs.nl**

Dit miniboekje wordt je aangeboden door NS:
hoofdsponsor van de **NS Publieksprijs**.

Lezen is een van de favoriete tijdsbestedingen in de trein. Reizen met de trein geeft een moment voor jezelf, een moment om lekker in een boek te duiken bijvoorbeeld.

Nog niet uitgelezen? Lees dan ook de eerste hoofdstukken van de andere genomineerde boeken. Je vindt ze op [NS.nl/publieksprijs](https://www.ns.nl/publieksprijs).

Lekker lezen doe je in de trein.

**Stem
&
win!**

Stem op jouw Boek van het Jaar.
Win een jaar lang gratis boeken én
gratis reizen met de trein!

Breng uiterlijk 8 november je stem
uit op [nspublieksprijs.nl](https://www.nspublieksprijs.nl)